

opusdei.org

Carta do Prelado (outubro 2011)

Con ocasión dun novo aniversario da fundación da Obra, o Prelado reflexiona sobre os sentimentos de adoración e gratitude que embargaron a alma de san Xosemaría, o 2 de outubro de 1928.

02-10-2011

Queridísimos: ¡que Xesús me garde ás miñas fillas e aos meus fillos!

Mañá celebraremos un novo aniversario do momento en que a luz de Deus fíxose clara como o sol de mediodía na alma do noso Fundador. *Domine, ut videam!, Domina, ut sit!*, clamara insistentemente desde a súa adolescencia. E a resposta do Señor, por intercesión da Santísima Virxe, chegoulle o 2 de outubro de 1928. Convíдовos a rememorar a escena, tal como san Xosemaría deixouna consignada nos seus apuntamentos espirituais, para tratar de sacar ensinamentos aplicables á nosa existencia cotiá. E convíдовos tamén a que todos os días deades grazas á Trindade Santísima por querer o Opus Dei.

Achábase o noso Pai -coñecémolo todas e todos- facendo uns días de retiro espiritual. Na mañá da terceira xornada, despois de celebrar a Santa Misa, prolongaba a súa oración, repasando as notas que había ido tomando nos meses e anos

anteriores: luces que o Señor lle
había ido dando con vistas ao que lle
ía a pedir. Até ese momento, na súa
mente existían só ideas
fragmentarias sobre o que Deus
esperaba da súa vida, fogonazos de
luz que non sabía interpretar con
exactitude. No seu corazón
fomentaba unha dispoñibilidade
rendida para cumprir a Vontade
divina, descoñecendo que era. E, de
súpeto, aquelas luces parciais,
aqueles indicios do querer de Deus,
reveláronselle claramente. « **Recibín
a iluminación sobre toda a Obra,
mentres lía aqueles papeis.**
**Conmovido me arrodillé -estaba só
no meu cuarto, entre plática e
plática- dei grazas ao Señor, e
recordo con emoción o tocar das
campás da parroquia de N. Sra. dos
Anxos » [1] .**

A primeira reacción de san
Xosemaría foi, como se deduce deste
texto autobiográfico, unha profunda

conmoción de todo a súa ser, cunha manifestación externa ben concreta: caeu de xeonllos en adoración ante o designio divino, porque ?como sinala Bieito XVI? « ***a oración ten unha das súas típicas expresións no xesto de porse de xeonllos*** » [2] .

Con esa actitude, a criatura reconece a súa necesidade absoluta de Deus, sen o que nada é, nada pode. Nesa experiencia, a persoa agraciada por Deus « ***diríxese toda ela ao Ser fronte ao cal está; orienta a súa alma a aquel Misterio do que espera a realización dos seus desexos máis profundos e a axuda para superar a indigencia da súa propia vida*** » [3] .

Ese acto de sumisa aceptación, co que o noso Pai comezou o seu camiño no Opus Dei, estaba impregnado de humildade. ¡Cantas veces, lembrando eses momentos, mostrou a súa profunda convicción de que o Señor se serviu del como

dun instrumento desproporcionado, para que queda claro que a Obra viña de Deus, non era froito do enxeño humano! « **É coma se unha persoa tomase a pata dunha mesa e escribise -cunha fermosa caligrafía- un manuscrito miniado, precioso**» [4] , dicía nunha ocasión. Lembrando aquela intervención divina na súa alma, comentaba: « **Non me pediu permiso Xesucristo para meterse na miña vida. Viño e plantouse alí: ti fasme isto e isto, e eu... como un borriquito. É Señor de todas as criaturas.**

» **Tedes dereito a metervos nas almas de todos, para axudarlles a ser mellores, respectando a liberdade de cada un. Quizá algunha vez non vos recibirán ben, pero noutras ocasións iranvos a buscar. Isto está claro: non só é un dereito do cristián, senón que é un deber: *ide e ensinade a todas as criaturas* (Mt 28, 19) » [5] .**

Non tería nada de particular que os discípulos de Xesús, ao considerar a grandeza do encargo divino e a pequenez das nosas forzas, preguntásemonos nalgunha ocasión: ¿como é posible que Deus se fixara en min, para realizar todo ese labor?; ¿como é posible que me dirixira a súa chamada, se son tan pouca cousa, se carezo de virtudes e de medios? Neses momentos, san Xosemaría aconsellaba abrir o Evanxeo de san Juan e meditar « **aquela pasaxe no que se narra a curación do cego de nacemento. Vede como Jesús fai barro, con po da terra e saliva, e aplica ese lodo aos ollos do cego para darlle a luz (cfr. Jn 9, 6). O Señor usa como colirio un pouco de lodo» [6]** . E engadía, dirixíndose ás súas fillas e fillos no Opus Dei, con palabras que se poden aplicar perfectamente a todos os cristiáns: « **Co coñecemento propio da nosa fraqueza, de noso ningún valer, pero coa graza do**

Señor e a boa vontade, somos medicamento, para dar luz; somos -experimentando a nosa poquedad humana- fortaleza divina, para os outros» [7] .

Especialmente na Misa e nos intres de oración, ao situarnos fronte a Deus sen ocultar a nosa miseria, pero tamén coa convicción de ser fillos seus queridísimos, o barro da nosa debilidade persoal convértese en medicamento para a saúde de tantas persoas. Metidos nese forno ardente de caridade, que é o Corazón de Cristo, a nosa alma vaise identificando máis e máis con Jesús pola acción do Espírito Santo. *« A oración, que é apertura e elevación do corazón a Deus, convértese así nunha relación persoal con El. E aínda que o home esquézase do seu Creador, o Deus vivo e verdadeiro non deixa de tomar a iniciativa, chamando ao home ao misterioso encontro da*

oración » [8] . Acudimos puntualmente a esas medias horas de oración, para falar de ti a ti co noso Deus? Que esforzo pomos para non perder nin un minuto deses tempos?

Nestes últimos meses, lembreivos a importancia de coidar eses intres diarios de meditación. Non me cansarei de insistirvos, porque - seguindo o ensino do noso Pai, ben ancorado na tradición da Igrexa- estou convencido, como vós, de que é esta a única *arma* de que dispomos os cristiáns, para vencer nas pelexas grandes e pequenas, para a gloria de Deus, que se presentan ao longo das nosas xornadas.

Bieito XVI expón amplamente este aspecto nunha das catequese sobre a oración, que está a desenvolver nas audiencias xerais. Ao considerar o misterioso episodio da loita nocturna do patriarca Jacob cun descoñecido, antes de atravesar o vao que lle

conduciría ao encontro co seu irmán Esaú [9] , o Papa lembra -con palabras do *Catecismo da Igrexa católica* - que «a tradición espiritual da Igrexa tomou deste relato o símbolo da oración como un combate da fe e unha vitoria da perseveranza» [10] . E comenta: « ***O texto bíblico fálanos da longa noite da procura de Deus, da loita por coñecer o seu nome e ver o seu rostro; é a noite da oración que, con tenacidade e perseveranza, pide a Deus a bendición e un nome novo, unha nova realidade, froito de conversión e de perdón*** » [11] .

Deixádeme que vos insista: perseveremos no *combate da oración* , sen descoidar ou rebaixar nunca, por ningún motivo, eses intres de charla co noso Pai Divos; dialoguemos con Xesucristo, o noso Irmán maior, que nos ensina a tratar ao seu Pai celestial; demos entrada ao Paráclito, que desexa inflamar os

nosos corazóns no amor de Deus.
Poñamos como intercesora á Virxe Santísima, Nai de Deus e Nai nosa, que é Mestra de oración; e recorramos a san Xosé, aos anxos e aos santos, especialmente a san Xosemaría, que coa súa doutrina e o seu exemplo mostrounos o modo de ser contemplativos no medio do mundo.

Tornemos ás palabras coas que o noso Pai describía o que sucedeu na súa alma o 2 de outubro de 1928. Despois de anotar que caeu de xeonllos, adorando a Deus ante o designio divino que naquel momento descubríaselle, engade que a súa alma se encheu dun profundo sentimento de gratitude: « **Din grazas ao Señor, e recordo con emoción o tocar das campás da parroquia de N. Sra. dos Anxos** » [12] .

Para quen sabe que de Deus lle vén todo o bo, e que nada de valor posúe en por si, o agradecemento móstrase como o reverso da adoración: compoñen inseparablemente as dúas caras dunha moeda. Por iso o noso Pai quixo que a data do 2 de outubro, así como a do 14 de febreiro - aniversario doutras decisivas intervencións do Señor na historia da Obra- fosen días de fonda e constante acción de grazas no Opus Dei. ¿Sabedes como mostraba a súa gratitude?: con abundantes actos de desagravio.

Elevemos, pois, o noso corazón ao Señor cheos de gratitude. O 6 de outubro é tamén un día moi oportuno para manifestar eses sentimentos, pola canonización de san Xosemaría, que nos lembra que é posible chegar á verdadeira santidad, como o noso Pai, que percorreu con fidelidade, un día e outro, esta senda que se abre paso

entre as circunstancias normais da vida cotiá.

Certamente, este empeño require unha pelexa constante contra todo o que nos poida apartar do amor de Deus; unha loita que recupera vigor e enerxías nos momentos dedicados ao trato persoal co Señor. A pelexa nocturna de Jacob « **convértese así, para o crente, nun punto de referencia para entender a relación con Deus (...). A oración require confianza, proximidade, case nun corpo a corpo simbólico non cun Deus inimigo, adversario, senón cun Señor que bendí e que permanece sempre misterioso (...). Por isto o autor sacro utiliza o símbolo da loita, que implica forza de ánimo, perseveranza, tenacidade para alcanzar o que se desexa. E se o obxecto do desexo é a relación con Deus, a súa bendición e o seu amor, entón a loita non pode menos de culminar**

*na entrega de si mesmos a Deus,
no recoñecemento da propia
debilidade, que vence
precisamente cando se abandona
nas mans misericordiosas de Deus
» [13] .*

No preciso momento en que san Xosemaría vía a Obra, o 2 de outubro de 1928, escoitaba o eco das campás da igrexa da nosa Señora dos Anxos, que repicaban a bato en honra da súa patroa. « **Nunca deixaron de soar nos meus oídos**» [14] , lembrou moitas veces o noso Pai. E case ao final da súa vida, cunha das cartas que chamou "badaladas", exhortábanos a manernos nunha vixilia de amor a Deus: « **Quixera que esta badalada metese nos vosos corazóns, para sempre, a mesma alegría e igual vixilia de espírito que deixaron na miña alma** ?-transcorreu xa case medio século- **aquelas campás da nosa Señora dos Anxos**» [15] .

No mes de agosto tiveron que volver a Pamplona para terminar a revisión médica, interrompida antes de viaxar a África; e o 23 dese mes "escapeime" a Torreciudad. Alí atópase a única campá do templo da nosa Señora dos Anxos, que se salvou da destrución. Quixen estar no santuario todo o tempo posible, e fixen a oración da tarde na capela do Santo Cristo. Levándovos comigo a todas, a todos, pedín ao Señor -como nos aconsellaba o noso Pai- que soubésemos mirar a súa entrega para mellorar a nosa. Estade seguros, seguros, de que ¡podemos!

A Santísima Virxe estivo presente en todas as encrucilladas do camiño do Opus Dei; por iso é lóxico que as nosas accións de grazas cheguen a Deus a través dela. Recorremos á súa intercesión en todos os momentos, pero especialmente nas súas festas. Neste mes temos varias: A nosa Señora do Rosario, o próximo 7 de

outubro; o día 12, a Virxe do Pilar, á que o noso Fundador tivo tanta devoción desde pequeno, e á que acudiu cotidianamente mentres se preparaba para o sacerdocio, pedíndolle - *Domina, ut sit!* , Señora, que sexa!- a realización do que presaxiaba na súa alma. Non esquezamos tampouco que o 11 de outubro de 1943 -entón festa mariana, pois se conmemoraba nesa data a Maternidade divina de María- a Obra recibiu a primeira aprobación escrita da Santa Sé.

Lembrando ao beato Xoán Pablo II - este ano poderemos celebrar a súa memoria litúrxica, o 22 de outubro-, digamos a Santa María cheos de confianza: *totus tuus*, quero ser todo teu, como o foi este santo Pontífice, como o foi o noso queridísimo Pai. Podemos aproveitar esa conmemoración para pedir a intercesión de Xoán Pablo II en favor da Igrexa e do Opus Dei, para rezar

polo Papa. Encomendádelle tamén as
miñas intencións.

Con meu agarimo, bendívos

o voso Pai

[1] san Xosemaría, *Apuntamentos
íntimos*, n. 306 (2-X-1931), en A.
Vázquez de Prada, "O Fundador do
Opus Dei", I, p. 293.

[2] Bietito XVI, Discurso na audiencia
xeral, 11-V-2011.

[3] *Ibid* .

[4] san Xosemaría, Notas dunha
reunión familiar, 31-XII-1973.

[5] san Xosemaría, Notas dunha
reunión familiar, 18-V-1970.

[6] san Xosemaría, *Carta 29-IX-1957*,
n. 16.

[7] *Ibid* .

[8] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 11-V-2011.

[9] Cfr. *Gn* 32, 22-32.

[10] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 2573.

[11] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 25-V-2011.

[12] san Xosemaría, *Apuntamentos íntimos*, n. 306 (2-X-1931), en A. Vázquez de Prada, "O Fundador do Opus Dei", I, p. 293.

[13] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 25-V-2011.

[14] san Xosemaría, *Instrucción*, 19-III-1934, nota 9.

[15] san Xosemaría, *Carta 14-II-1974*, n. 1.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
outubro-2011/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-outubro-2011/) (23-02-2026)